

[Per Stig Møller]

moderne udenrigspolitik, som Gorbatsjov taler så meget om, og som Sjevardnadse forklarer sine værter i udlandet og gæster hjemme. I februar havde Sjevardnadse således besøg af den britiske udenrigsminister, sir Geoffrey Howe, i hvilken anledning den sovjetiske udenrigsminister om Afghanistanproblemet sagde, at det er vigtigt, at parterne udviser et maksimum af ansvarlighed og god vilje. Alle, sagde han, der virkelig ønsker en fredelig løsning, burde bekræfte dette i handling snarere end i ord. Citatet stammer fra APN. Lad Sovjet nu vise sin fredsvilje i handling. Verden har fået nok af ord.

Mens Gorbatsjov har talt om Afghanistan som et blødende sår, har han og hans afghanske medhjælpere ikke holdt sig tilbage fra at tilføje den afghanske befolkning et utal af dødelige sår. Man har end ikke holdt sig tilbage fra at tilføje mennesker inde i Pakistan sådanne sår. Man er fløjet ind over grænsen og har bombet civile for på denne måde at skræmme Pakistan fra at beskytte ofrene for den sovjetiske krigsførelse i Afghanistan, som fortrinsvis har koncentreret sig om børn, kvinder og våbenløse mænd.

Man har stilet mod et folkemord. Ud af en befolkning på 18 millioner mennesker, der levede i landet, da Sovjet invaderede det i 1979, er 3-3½ million flygtet til Pakistan og omkring 1½ million til Iran; mellem 500.000 og 1 million er dræbt, 100.000 er henrettet, 65.000 er fængslet af politiske grunde, og 1 million lever hjemløse i landet, fordi deres landsbyer er jævnet med jorden. Dertil skal føjes de titusinder af voksne og ikke mindst børn, som er blevet tvangs fjernet til ideologisk opdragelse i Sovjetunionen og andre Østlande.

Selv om USSR har spærret landet for pressen, vrimler det med beretninger om grusomheder og brutalitet udøvet af den russiske hær. Der udføres summariske og bestialske henrettelser. Der udføres hævmord, som nazisterne gjorde det herhjemme under krigen. Der udøves tortur, der bruges napalm, giftgas og fragtationsbomber, og der nedkastes eksplosivt legetøj, som forkrøbler de børn, der tager det op. Lykkes det virkelig at bringe dette folkemord til afslutning og at få russerne ud, så er det ikke os, afghanerne skal takke, men alene sig selv. Alt for længe har den vestlige opinion undladt med kraft at tale afghanernes sag. Alt for langt nede i aviserne har stoffet gemt sig, hvis det overhovedet er kommet frem.

Alt for lidt har ikke mindst det danske fjernsyn haft vilje til at bringe derfra. Selv om der ikke er kommet meget ud, kommer der dog langt mere end det, man har fundet det fornødent at vise den danske befolkning. Jeg er lige ved at sige med radioloven i hånden, at Danmarks Radio groft har svigtet sin informationsforpligtelse i denne sag.

Nu er der imidlertid begrundet håb om, at afghanernes modstandsvilje endelig har fået Moskva til at forstå, at man må ud. Krigen koster for mange russiske liv og rubler, den koster for megen goodwill og gør Gorbatsjovs fredspolitik utroværdig. Sovjet må trække sig ud, for at man kan have nogen tiltro til dets ord og deklamationer, og det må ske hurtigst muligt.

Når Sovjet kunne besætte landet på én dag, så kan det vel også forlade landet på én dag. Skal Sovjet af de tekniske grunde, som Gorbatsjov henviste til den 8. februar, have lidt længere tid, må det sikres, at denne tid ikke bruges til at afskære mujahedinerne fra støtte og gøre det lettere for de 20.000 soldater bl.a. fra Spetsnaz-grupperne, der forventes at rykke sidst ud, sammen med Kabuls hær at rydde landet for modstandsfolk og frihedskæmpere, så det bliver muligt at bevare en sovjetisk lydregering uden direkte sovjetiske omkostninger og sovjetisk tilstedeværelse. Det ville jo være det smarteste.

At noget sådant meget vel kan ligge i nøleriet, fremgår af, at Najibullah dagen efter Gorbatsjovs tale systematisk gav sig til at myrde fangerne i sine fængsler, sådan ca. 30 om dagen, fortalte en oprørsleder i Logar-provinsen ifølge The Times for 25. februar i år. Vi må passe på, at talen om fred ikke forveksles med fred. En sikkerhed mod dette misbrug af fredsprocessen opnår afghanerne kun ved at få en bred overgangsregering dannet, som kan tilse, at afviklingen af det russiske engagement sker i ro og orden, og forberede den proces, der skal ende med et frit Afghanistan under dets egen frit valgte ledelse.

Mujahedinerne har samlet sig omkring et sådant forslag og har leveret en sådan regering. De har oven i købet inddraget syv repræsentanter for muslimerne i Kabul. Selv om de ikke vil have med kommunister at gøre, hvad man godt kan forstå - skulle nordmændene i 1945 have dannet regering med Quisling? - så får Kabul sikkerhed for, at også frihedskæmpernes modstandere får en plads i det nye Afghanistan.